

A példázat szerint bűnösök, vámszedők alkották a hallgatóságot..., szóval a társadalomnak két olyan rétege, ami a „többiekből él”, „rossz arcok”, férfiak, nők..., akik tudják, milyen rossznak lenni, stigmával élni, néha teljes elkülönültségben. Olyan emberek, akiknek vajmi kevés reményük van arra, hogy egyszer majd a jók közé tartozzanak. Bizalmatlanság, elégedetlenség, minimális önbecsülés jellemzi őket... Nos, ez mind csak arra elég, hogy elhiggyék magukról, nem méltóak a szeretetre. Szóval olyan emberek hallgatják itt Jézust, akik „a minnek erőlködni, bűneim miatt úgylis a Pokolban kötök ki” béklyóját viselik szívükön. Az ő szemszögükből igyekszem megvilágítani e témát.

Krisztus példázatában elmondja, hogy a tékozló fiú még annak ellenére is megbocsátást nyer édesapjától, hogy lehetőségeinek tudatában választotta a rossz utat.

Miért is döntött így az apa?

Lehet, hogy azért, mert a fiú kerülőútja során megtapasztalta az élet könnyű-csillogó és keserű-sötét oldalát. Tudja miért, mekkora árat kell fizetni, és mi az, amit most már el akar kerülni. Ha megbocsát neki és visszafogadja, segítség lehet abban, hogy más ne kövesse el ezt a hibát.

Lehet, hogy azért, mert látja, a fiú eleget szenvedett már, megszegyenülését felvállalva levezekelte már a bűnét. A fia teljesen kiszolgáltatja magát az apja akaratának. Nem azt várja tőle, hogy apaként döntsön, hanem úgy tekintsen rá, mint bármelyik más emberre, kötelezettség és részrehajlás nélkül.

Nagy az út addig, míg valaki bocsánatot tud kérni. És bizony sokszor nem egyszerű megbocsátani sem. Ha ebben a történetben nem is, de más esetben kemény lelki munkába telik, míg a sérelmeket és a fájdalmakat elengedik. Kincs az ilyen tett és bűn az illet könnyelműen venni.

És ha az őszinte bűnbánatot nem oldja fel a megbocsátás, akkor a bűn állapota fennmarad, és a szeretet helyett birtokviszony alakul ki. A bűnbánó saját lelki munkáját hiábavalónak ítéli meg, magát pedig méltatlannak a szeretetre.

Vannak bűnelkövetők, akik őszintén meg tudnak térni. Valakinek ez személyes metanoiát jelent, ám vannak olyanok, akik egy ilyen döntéssel nem csak magukat, hanem szeretteiket is veszélybe sodorják. Ha ekkora kockázatot vállal egy bűnbánó, akkor el lehet képzelni, milyen jelentőséggel bír számára a bűnbocsánat.

És mi történik a megbocsátás után?

A fiú a megbocsátás után újból a közösség része lesz, ezt ünneppel meg is erősítik.

Ez egy nagyon komoly visszajelzés az apa részéről, ugyanis itt a fiú kétségbeesésében már a vele való szeretetkapcsolatáról is lemondott. Visszafogadni, megerősíteni, megdicsérni.

Munkám során tapasztalom, hogy a sokak által „rossznak” és gyenge képességűnek ítélt gyerekeket sokkal többet és egészen másképpen kell dicsérnem, mit a többieket. Ezek a gyerekek szeretet-éhségük miatt gyakran megkülönböztetett figyelmet igényelnek, képeiket fontos, jól látható helyre kell tenni és ha valamit jól csinálnak, akkor „ünnepelni” kell őket.

Azonban azzal, hogy a fiú újra a közösség tagja, nem jelenti azt, hogy már nem kell semmit tennie. Számára ezután következik a munka, az a munka, amit egészen idáig halogatott.

Bár a testvére felháborodása jogos, mégis el kell tudnia engedni neheztelését, mert ő tudja, mit jelent az, hogy „jónak lenni jó” (Fiam, te mindvégig velem vagy, mindenem a Tied).

Ne irigyelje a testvérétől azt az utat, amit bejárt, mire megértette, hogy „rossznak lenni rossz”. Örüljön inkább, hogy a testvére megváltozott és visszatért.

Fontosnak érzem azt hangsúlyozni, hogy minden ember felelősséggel tartozik a tetteiért. Aki bűnt követ el vagy pártol, annak előbb-utóbb számolnia kell tette súlyával. Mint minden belső változás, ez sem egyenletes. És van egy pontja, amikor a legjobban lehet segíteni a bűnbánón. Ekkor nyeri el értelmét a megbocsátás, ekkor válik feloldozássá. Ezért a megbocsátás nem megelőzi, hanem megkoronázza azt a lelki munkát, ami végül a metanoiához vezet. Az ebből szerzett erő és békesség lesz az, ami segít a továbbiakban a helyes úton maradni.

Ehhez kívánok én a Jóistentől sok „munkást”, mert munka bizony van... bőven.